

"I minnet är det två olika platser" - om samspelet mellan arkitektur och minne

Ett av mina starkaste minnen kring arkitektur är minnet av en pojke som cyklar på en trehjuling. Han trampar snabbt på tramporna och far fram genom korridorerna inne på hotellet där han bor. Dörrarna in till hotellrummen på vardera sidan om honom svyschar snabbt förbi. Trehjulingens däck låter dämpat mot den mjuka mattan på golvet när pojken cyklar om hörn efter hörn innan han plötsligt stannar framför två flickor. "*Hello Danny*", viskar flickorna unisont. "*Come play with us.*"

I det här fallet har arkitekturen en avgörande betydelse för hur jag upplever och minns händelsen, trots att den inte spelar huvudrollen. Det är inte på byggnadsdelar mitt fokus ligger, men utan dessa golvhörn och dörrar hade scenen jag minns ifrån *The Shining* (Stanley Kubrick, 1980) inte haft samma spänning och Danny och hans trehjuling hade snabbt fallit i glömska.

Under mitt första år på arkitektur-utbildningen fick jag under en föreläsning ordet "arkitektur" definierat för mig som ett ord att använda om "*väderskydd med en viss höjd i den estetiska ansatsen.*" Inte vilken fysisk struktur som helst kunde kallas för arkitektur, enligt mannen (för det var en man, även om jag har glömt hans namn) som höll i föreläsningen. För att arkitektur ska produceras måste där både finnas en person med en ansats i samband med uppförandet av strukturen och (minst) en person som kan uppfatta denna ansats när han eller hon upplever byggnaden.

Detta arbete fokuserar på den senare delen av denna arkitekturproduktion – på upplevelsen. En upplevelse som, enligt både filosofer och forskare inom naturvetenskap, är beroende, av både de fysiska förhållandena i realtid och av upplevarens samlade minnesbank av kulturella, sociala, känslomässiga, arkitektoniska, verbala (etc., etc.) referenser att jämföra med. På vilka sätt påverkar byggnation vår minnesfunktion? Och på vilka sätt samverkar arkitektur och minne?